

Viata Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 4 (113)

poienita.iasi.mmb.ro

27 ianuarie 2013

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica a 31-a după Rusalii** se citește **Evangelhia de la Luca 18, 35-43 (Vindecarea orbului din Ierihon)**, iar **Apostolul din I Timotei 1, 15-17**.

Sinaxar

În această zi pomenim **Aducerea moaștelor Sf. Ioan Gură de Aur; Sf. Marciana împărăteasa**.

Aducerea moaștelor Sf. Ioan Gură de Aur

În fiecare an, în data de 27 ianuarie, Biserica Ortodoxă sărbătorește aducerea moaștelor Sfântului Ioan Gură de Aur, în anul 438, la Constantinopol. Această sărbătoare este închinată unui eveniment care a fost considerat, în secolul al V-lea, o bine-meritată reconciliere duhovnicească a familiei imperiale bizantine în fața personalității istorice a Sfântului Ioan Gură de Aur. Împăratul Teodosie al II-lea a dorit prin aducerea la Constantinopol a moaștelor Sfântului, să îndrepte nedreptatea pe care părinții săi, Arcadiu și Eudoxia, au făcut-o prin scoaterea sa din scaunul de Arhiepiscop al Constantinopolului și exilarea lui. Ei au făcut aceasta pentru a îndepărta pe Sfântul Ioan Gură de Aur de credințioșii din capitala Imperiului asupra cărora avea o influență deosebită.

La 16 aprilie 404, în sâmbăta Sfințitor Paști, a fost scos cu sila din biserică Arhiepiscopul a Constantinopolului de ostașii împărătesei Eudoxia și a fost închis în reședința Arhiepiscopiei, sub formă de arest la domiciliu. Va fi exilat apoi într-o localitate din Asia Mică (Turcia de astăzi), anume Cucuz. În anul 407, la insistențele împărătesei Eudoxia, Arcadius a hotărât ca Sfântul Ioan Gură de Aur să fie exilat pe țărmul răsăritean al Mării Negre, în localitatea Pityus. După trei luni de călătorie, au ajuns în localitatea Komani, din provincia Pont, a Imperiului Bizantin. Această călătorie a afectat iremediabil starea precară a sănătății Sfântului. Sf. Ioan a adormit de Praznicul Înălțării sfintei și deviață-dătătoarea Cruci, 14 septembrie, 407, în orașul de Komani.

După 31 ani, la 27 ianuarie 438, împăratul Teodosie al II-lea, fiul lui Arcadius, îndrumat de sfatul duhovnicesc al patriarhului Proclu, a adus moaștele Sfântului Ioan Gură de Aur din localitatea Komani, la Constantinopol, așezându-le sub Sfânta Masă din altarul Bisericii Sfinților Apostoli, construită de Constantin cel Mare.

Aducerea moaștelor Sfântului Ioan Gură de Aur - miniatură din Menologhionul lui Vasile al II-lea Macedoneanul (sec. XI)

Dumnezeu și munca zilnică

În ziua de astăzi, oamenii sunt foarte **împrăstiați** – fiindcă nu trăiesc simplu. Deschid multe fronturi și se pierd în grija cea multă.

Dați muncii doar mintea și mâinile, nu și inima

Nu trebuie să vă dați inima lucrurilor materiale. Sunt unii care se dăruiesc cu totul celor materiale. Toată ziua se preocupă cum să facă bine o treabă și nu se gândesc deloc la Dumnezeu. Să nu ajungem acolo. Să folosiți mâinile și picioarele la muncă, dar să nu lăsați cugetarea voastră să se depărteze de Dumnezeu. Să nu vă dați toată ființa, toată puterea dimpreună cu inima voastră celor materiale. În felul acesta, omul devine închinător la idoli. Pe cât puteți, nu vă dăruiți inima treburilor; să dați numai mâinile și mintea. Să nu vă dați inima lucrurilor stricacioase, nefolositoare.

Atunci când inima este dăruită lui Dumnezeu, cugetarea va fi și ea la Dumnezeu, iar mintea la treabă. Atunci când lucrezi, să nu-L uiți pe Hristos. Să-ți faci treaba cu bucurie, iar cugetarea și inima să-ți fie la Hristos. Atunci nici nu te vei obosei, și vei putea lucra și cele duhovnicești.

Prin munca noastră transmitem fie binecuvântare, fie tulburare

Atunci când lucrează cineva cu liniște își păstrează pacea și își sfințește întreaga zi. Din păcate, n-am înțeles că atunci când lucrăm ceva prea repede dobândim nervozitate, iar lucrarea care se face cu nervozitate nu este sfințită. Scopul nostru nu trebuie să fie a face multe și să fim într-o continuă neliniște. Căci aceasta este o stare diavolească.

Treaba grăbită, făcută cu neliniște, este caracteristica oamenilor celor mai lumești. Sufletele tulburate care lucrează transmit tulburare și prin lucrul lor de mână, iar nu binecuvântare. Dacă ai ști cât de mult influențează starea omului lucrul de mână pe care îl face, chiar și lemnul unor obiecte făcute de el! Înfricoșător lucru! Rezultatul muncii omului este pe potrivă stării în care se află atunci când o face. Dacă este nervos, se mânie și injură, ceea ce face nu va avea binecuvântare, iar de cântă, de roștește rugăciunea, se sfințește lucrul său.

Ziceri ale Cuviosului Paisie Aghioritul

Sursa: apostolatintarafagarasului.blogspot.ro

Sfântul Macarie Egipteanul:

Prin ce se deosebesc creștinii adevărați de ceilalți oameni

„De aceea a avut loc venirea Domnului, ca să învrednicească pe cei ce cred cu adevărat în El, de aceste bunuri duhovnicești.”

Alta este lumea creștinilor, mintea, vorba, fapta și modul lor de viață, și alta este fapta oamenilor din lumea aceasta, mintea, vorba și modul lor de viață. Altceva sunt aceia și altceva sunt aceștia și mare este deosebirea între unii și alții. Pentru că locuitorii pământului și fiii veacului acestuia se aseamănă grâului pus în ciur; ei sunt cernuți de cugetele cele nestatornice ale lumii acesteia, (se află în neconținutul vârtej al lucrurilor celor pământești, al poftelor și al complicatelor probleme materiale).

Diavolul scutură și cerne sufletele lor prin ciur, adică prin lucrurile cele pământești. Tot neamul cel păcătos al oamenilor, de la căderea lui Adam cel care a călcat porunca, se află sub stăpânirea acestuia, a începătorului răutății.

Deci, primind această stăpânire asupra tuturor fiilor acestui veac, îi agită și-i cerne în sîta lumii cu cugete neconținute de înșelăciune și rățacire. Că după cum grâul este izbit în ciur de către acela care îl cerne. (...)

Creștinii adevărați se deosebesc de toți ceilalți oameni. Deosebirea dintre ei și ceilalți oameni este mare, precum am spus și mai înainte, și constă în faptul că creștinii au mintea și cugetul totdeauna la cele cerești și la bunurile cele veșnice, la apropierea și împărtășirea de Duhul Sfânt; constă în faptul că s-au născut de sus, de la Dumnezeu, și s-au învrednicit să devină în fapt și adevăr fii ai lui Dumnezeu; constă în faptul că au ajuns la o stare de tărie, de netulburare și odihnă, în urma a multe osteneți și nevoițe depuse vreme înde lungată; constă în faptul că nu mai sunt zguduți și dați prin ciurul cugetelor celor nestatornice și zadarnice. Prin aceasta sunt mai mari și mai buni decât lumea, prin

faptul că mintea și cugetul sufletului lor sunt în pacea lui Hristos și se află în iubirea Duhului precum și Domnul, vorbind despre unii ca aceștia, a zis că au trecut din moarte la viață.

Prin urmare, deosebirea dintre creștini și ceilalți oameni nu constă în ținută sau în forme exterioare, așa cum socotesc mulți. Sunt și între ei unii, care sunt asemenea lumii prin mintea și cugetul lor, au momente de clătinare, de nestatornicie în gândire, de necredință de confuzie, de tulburare, și de temere, precum au toți oamenii; deși atât prin ținută, cât și prin faptele lor, ei se deosebesc de lume - sunt legați cu legături pământești, pentru că nu au încă în inima lor odihna cea de la Dumnezeu și pacea cea cerească a Duhului, pentru că n-au cerut-o, necrezându-se vrednici s-o ceară de la Dumnezeu.

Deci, prin înnoirea minții, prin pacea cugetelor, prin iubirea de Domnul și dragostea cea cerească, se deosebește făptura cea nouă a creștinilor de toți oamenii lumii. De aceea a avut loc venirea Domnului, căinoarea să învrednicească pe cei ce cred cu adevărat în El, de aceste bunuri duhovnicești. Că slava creștinilor și frumusețea și bogăția cea cerească este de nedescris și se agonisește cu osteneală, cu sudori, cu încercări și cu multe lupte; dar toată îndreptarea se datorește harului lui Dumnezeu.”

(fragmente din Omilia a V-a, Sfântul Macarie Egipteanul, Scrieri, PSB 34, traducere Pr. Prof. dr. Constantin Cornițescu, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1992, pp. 110-112)

Chipul creștinului după Epistola către Diognet

Epistola către Diognet face parte din colecția scrierilor Părinților apostolici, așa cum sunt numiți scriitorii creștini din a doua jumătate a sec. I și din prima jumătate a sec al II-lea, care au fost ucenici ai Sfinților Apostoli sau au cunoscut pe Apostoli.

Locul și data acestei epistole au fost confirmate de către cercetători ca fiind Alexandria, în jurul anului 200. Autorul este necunoscut, iar destinatarul "Diognet" pare a fi un expozant, un simbol, al filosofilor păgâni din secolul II, care se interesează despre noua religie creștină.

Ceea ce surprinde în această Epistolă este mai ales prezentarea pe care autorul o face creștinilor și vieții pe care o duc aceștia, într-o notă distinsă, de frumusețe morală și trăire în comuniune cu Dumnezeu. Aducem în atenție aceste fragmente din Epistolă, mai ales pentru actualitatea lor, pentru mesajul acestor cuvinte, care, oricând ar putea fi un răspuns duhovnicesc la tentațiile și conceptele despre viață ale societății moderne, ce propune oamenilor anilor "2000" o falsă libertate, "atheos" (fără Dumnezeu).

Cuvintele Epistolei sunt grăitoare și foarte clare, de aceea le vom lăsa să se desfășoare în inimă spre luare aminte:

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienița - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: Pr. Marius Tabarca

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: poienita.iasi.mmb.ro

www.facebook.com/parohiasfintiivoievozi.poienita

Creștinii nu trăiesc deosebiți de ceilalți oameni nici prin pământul pe care trăiesc, nici prin limbă, nici prin îmbrăcăminte. Nu locuiesc în orașe ale lor, nici nu se folosesc de o limbă deosebită, nici nu duc o viață străină. Învățătura lor nu e descoperită de gândirea și cugetarea unor oameni, care cercetează cu nesocotință; nici nu o arată, ca unii, ca pe o învățătură omenească. Locuiesc în orașe grecești și barbare, cum le-a venit soarta fiecăruia; urmează obiceiurile băștinașilor și în îmbrăcăminte și în hrană și în celălalt fel de viață, dar arată o viețuire minunată și recunoscută de toți ca nemaivăzută. Locuiesc în țările în care s-au născut, dar ca străinii; iau parte la toate ca cetățeni, dar pe toate le rabdă ca străini; orice țară străină le e patrie, și orice patrie le e țară străină. Se căsătoresc ca toți oamenii și nasc copii, dar nu aruncă pe cei născuți. Întind masă comună, dar nu și patul. Sunt în trup, dar nu trăiesc după trup. Locuiesc pe pământ, dar sunt cetățeni ai cerului. Se supun legilor rânduite de stat, dar, prin felul lor de viață, biruiesc legile. Iubesc pe toți, dar de toți sunt prizonieri. Nu îi cunoaște nimeni, dar sunt osândiți, sunt omorâți, dar dobândesc viața. Sunt săraci, dar îmbogățesc pe mulți, sunt lipsiți de toate, dar în toate au de prisos. Sunt înjosiți, dar sunt slăviți cu toate aceste înjosiri, sunt huliți, dar sunt îndreptățiți. Sunt ocărăți, dar binecuvintează, sunt insultați, dar cinstesc. Fac bine, dar sunt pedepsiți ca cei răi, sunt pedepsiți dar se bucură, ca și cum li s-ar da viață. Iudeii le poartă război ca unora de alt neam, elenii îi prigonesc, dar cei care îi urăsc nu pot spune pricina dușmăniei lor.

Ca să spun pe scurt, ce este sufletul în trup, aceea sunt creștinii în lume. Sufletul este răspândit în toate mădularele trupului, iar creștinii în toate orașele lumii. Sufletul locuiește în trup, dar nu este din trup, creștinii locuiesc în lume, dar nu sunt din lume. Sufletul nevăzut este închis în trupul văzut; și creștinii sunt văzuți, pentru că sunt în lume, dar credința lor în Dumnezeu rămâne nevăzută...”

(Texte selectate din Epistola Către Diognet, vol. Scrierile Părinților Apostolici, Ed. IBMBOR, București, 1979)